

Arrest

nr. 68 324 van 13 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERRELST loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas.

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Armeense origine, en afkomstig uit de stad Krilovskaya gelegen in de regio Krilovskiy, provincie Krasnodar, Russische Federatie. Uw vader was landbouwer en bezat vele gronden. Het hoofd van de georganiseerde misdaad in de regio Krilovskiy, S.T.(...), zette uw vader onder druk om zijn gronden aan hem af te staan. Uw vader weigerde en zond uw moeder, uw broer en uw zus naar het buitenland opdat ze in veiligheid zouden zijn. In 2005 begon u te werken als politieman bij de ROVD van Krilovskiy. Op 2 mei 2006 werd uw vader doodgeschoten. De politie onderzocht de moord, maar er werd geen schuldige gevonden. U was er echter zeker van dat S.T.(...) uw vader heeft laten vermoorden. Begin 2010 gaf het hoofd van de ROVD van Krilovskiy,

P.N.(...), aan de dienst waar u werkte de opdracht om onderzoek te doen naar de activiteiten van het hoofd van het stadsbestuur, B.A.(...), en enkele van zijn naaste medewerkers. Ze werden er namelijk van verdacht onrechtmatig gronden te hebben afgenomen van Inwoners van de stad. Samen met uw collega's stelde u vast dat S.T.(...) en zijn bendeleden mensen bedreigden opdat ze hun gronden zouden afstaan. Daarna verdeelden de autoriteiten van uw stad en S.T.(...) deze gronden onder elkaar. Jullie verzamelden getuigenissen van slachtoffers. In februari 2010 brachten jullie P.N.(...) en het parket op de hoogte van de resultaten van jullie onderzoek. Daarna kregen jullie echter te horen dat jullie deze zaak moesten afsluiten zagezegd omdat er onvoldoende bewijsmateriaal was. U en uw collega's weigerden dit te doen. In april 2010 werd u thuis bedreigd door enkele leden van de maffia opdat u zou stoppen met uw onderzoek. Daarna werden twee van uw collega's in de gevangenis opgesloten. Eén van hen werd later naar een psychiatrische instelling overgebracht. U werd bang en verbrandde het bewijsmateriaal in deze zaak. Elk jaar werd de politieafdeling waar u werkte onderworpen aan een controle door een commissie. De vorige jaren konden de leden van deze commissie worden omgekocht opdat ze geen melding zouden maken van de gepleegde misbruiken door politiemedewerkers. Dit jaar maakte de commissie echter bekend dat uw politieafdeling de voorbije jaren in meerdere zaken bewijsmateriaal had laten verdwijnen en de schuldigen had laten lopen. De autoriteiten begonnen een onderzoek naar de activiteiten van de leden van het stadsbestuur en de politieafdeling. Op 21 augustus 2010 keerde u met het vliegtuig terug van een reis naar Praag. Op de luchthaven in Rostov aan de Don werd u aangehouden door leden van de USB, de interne veiligheidsdienst van de politie. Gedurende drie dagen werd u ondervraagd. U werd beschuldigd van corruptie en machtsmisbruik. U legde uit dat u onder dwang bewijsmateriaal had laten verdwijnen, maar ze geloofden u niet. U moest een reisverbod ondertekenen in afwachting van de rechtszaak tegen u. U was bang om veroordeeld te worden en vreesde ook problemen te zullen krijgen met de bende van S.T.(...). Daarom dook u onder bij familieleden op verschillende plaatsen. Op 7 oktober 2010 vertrok u met de bus naar Rostov aan de Don. Vandaaruit reisde u met de bus verder naar Brest in Wit-Rusland. Vanuit Wit-Rusland stak u te voet de grens over met Polen. U reisde via Duitsland verder naar België. U kwam op 14 oktober 2010 in België aan en vroeg op 20 oktober 2010 asiel aan. Na uw aankomst in België hebt u via de telefoon van vrienden vernomen dat uw oversten en verschillende van uw collega's officieel in beschuldiging werden gesteld wegens corruptie en machtsmisbruik. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kaartje voor met de naam en de contactgegevens van uw chef bij de politie.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen waarvoor u uw land van herkomst verlaten hebt niet ressorteren onder één van de vijf criteria van de Conventie van Genève.

Er is namelijk geen sprake van vervolging omwille van uw ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep. U verklaarde dat u als politiemann bij de ROVD van Krilovskiy bewijsmateriaal vernietigd hebt in een zaak van grootschalig machtsmisbruik en corruptie door de lokale autoriteiten die banden hadden met leden van de georganiseerde misdaad. U beweerde onder dwang van uw oversten gehandeld te hebben, maar vreesde toch gerechtelijke vervolging voor uw daden in uw land van herkomst. Daarnaast vreesde u ook nog problemen te zullen krijgen met leden van de georganiseerde misdaad (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/03/2011, p. 5, 10, 13-14).

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen over de actuele stand van zaken met betrekking tot de gerechtelijke vervolging tegen u. U stelde dat u op 21 augustus 2010 door de USB werd gearresteerd op beschuldiging van corruptie en machtsmisbruik. Bij uw vrijlating drie dagen later werd u gedwongen om een uitreisverbod te ondertekenen in afwachting van een rechtszaak tegen u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/03/2011, p. 10-11). U verklaarde vernomen te hebben dat er tegen enkele vroegere collega's van u onlangs een rechtszaak werd aangespannen op grond van dezelfde beschuldigingen. Van twee vrouwelijke collega's wist u zelfs dat ze zich via de media tot de president van de Russische Federatie gericht hadden om op die manier hun onschuld proberen aan te tonen. U hebt ook vernomen dat één van uw oversten, P.N.(...), een gevangenisstraf had gekregen en dat een andere ontslagen was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/03/2011, p. 3-4, 11, 15). Waar a fortiori verwacht mag worden dat u over uzelf minstens even concrete informatie zou kunnen verschaffen, beweerde u merkwaardig genoeg in het geheel geen nieuws te hebben met betrekking tot de verdere evolutie van de beschuldigingen tegen u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/03/2011, p. 4). Zo vermoedde u slechts dat er ondertussen tegen u ook een rechtszaak werd aangespannen, maar daar was u niet zeker van. U kon evenmin zeggen of er convocaties op uw naam waren toegekomen.

Verder veronderstelde u ook dat uw naam nu wel op een lijst van officieel gezochte personen zou staan, omdat dit de gewone gang van zaken in uw land is (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/03/2011, p. 11-12). U wist echter niet of er al dan niet opsporingsberichten voor u verspreid werden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/03/2011, p. 15).

Uw flagrant gebrek aan kennis over uw eigen situatie is niet aannemelijk te noemen. Te meer daar uit uw verklaringen gebleken is dat u vanuit België nog regelmatig telefonisch contact hebt met vrienden in uw land van herkomst (zie gehoorverslag commissariaat-generaal, d.d. 18/03/2011, p. 3-4). Bovendien hebt u zelf geen enkele poging ondernomen om alsnog enige informatie over uw problemen of uw situatie te bekomen. U stelde dat u aanvankelijk niemand bij uw problemen wilde betrekken, maar dat u ondertussen wel begrepen had dat het verkrijgen van informatie over uw problemen nuttig was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/03/2011, p. 12). Deze uitleg is echter niet overtuigend. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Uw nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

U legde ook geen enkel overtuigend bewijsstuk voor noch met betrekking tot uw functie van politieman bij de ROVD van Krilovskiy noch betreffende de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Verder kon u geen enkel document neerleggen ter staving van uw identiteit. Het door u voorgelegd kaartje met de naam en de contactgegevens van uw chef bij de politie kan uw verklaringen niet staven. Uit uw verklaringen is echter gebleken dat u wel degelijk over andere bewijsstukken beschikt of kan beschikken waarvan dan redelijkerwijs verwacht kan worden dat u ze ook zou voorleggen. U verklaarde dat uw politiekaart werd afgenomen tijdens uw arrestatie, maar dat u wel nog uw diploma van de politieschool had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/03/2011, p. 3). Verder is uit uw verklaringen gebleken dat u ook nog een bewijs zou hebben met betrekking tot de dood van uw vader (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/03/2011, p. 14). U beweerde bovenvermelde documenten alsook uw intern paspoort, wat toch uw identiteitsdocument bij uitstek is, bij uw vertrek uit uw land thuis te hebben achtergelaten. U stelde herhaaldelijk dat u al deze documenten naar België zou laten doorsturen waarna u ze alsnog zou voorleggen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/03/2011, p. 3-4, 14-15). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog steeds niets ontvangen.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/2 tot 48/5, 52,§2, 57/6, tweede lid en 62, 77 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het artikel 77 van de wet van 15 september 2006, van het artikel 1 van de Conventie van Genève, van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker citeert de motivering van de bestreden beslissing en stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Verzoeker stelt in een eerste punt dat hij niet akkoord gaat met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) dat zijn problemen niet vallen onder de criteria van de Conventie van Genève, daar hij behoort tot een bepaalde sociale groep zoals

gedefinieerd in de Conventie van Genève. Verzoeker verwijst naar de definitie van dit begrip zoals toegelicht door het UNHCR in een richtlijn van 2006 en citeert deze definitie. Hij meent dan ook dat niet anders kan worden vastgesteld dat hij wel degelijk tot een sociale groep behoort die een gelijkaardige sociale status gemeen hebben, zoals kapitalistische families, landeigenaars, homoseksuelen, ondernemers en voormalige militairen die reeds werden beschouwd als vallend onder deze categorie. Verzoeker bouwt verder op deze redenering en is de mening toegedaan dat ook voormalige politieagenten tevens als behorend tot een bepaalde sociale groep dienen beschouwd te worden.

In een tweede punt stelt verzoeker niet akkoord te gaan met de stelling van de commissaris-generaal dat verzoeker onaannemelijk weinig informatie kan verschaffen over de actuele stand van zaken met betrekking tot een gerechtelijke vervolging. Verzoeker wijst er op dat hij heel concrete informatie heeft kunnen verschaffen met betrekking tot het lot van een groot deel van zijn collega's. Hij merkt op dat hij verschillende namen van collega's heeft doorgegeven en duidelijk verteld heeft wat hen is overkomen. Hij wijst erop dat hij ook vermeldde dat hij op het moment van zijn aanhouding op de luchthaven op 21 augustus 2010 van de USB te horen kreeg dat er tegen hem een rechtszaak op basis van artikel 286 zou worden opgestart. Hij wijst er op dat hij een uitreisverbod moest tekenen om te voorkomen dat hij het land zou ontvluchten en hij dus wel degelijk op de hoogte was van de rechtszaak die tegen hem was opgestart. Hij herhaalt dat hij dit wel degelijk heeft vermeld op zijn interview.

Hij zou voor dit interview geen beroep hebben gedaan op een advocaat waardoor hij niet wist dat hij van de hierboven beschreven informatie bewijzen diende voor te leggen en hij licht toe dat hij pas op het interview zelf begreep dat het verkrijgen van bewijzen absoluut noodzakelijk was en is om zijn geloofwaardigheid aan te tonen. Hij stelt dat hij ondertussen meerdere documenten kan neerleggen en hij wijst erop dat de laattijdigheid komt door het feit dat hij contact moest opnemen met een familielid ter plaatse die zich naar het huis van verzoeker diende te begeven en hem vervolgens de documenten moest opsturen.

Hij verwijst naar de begeleidende brief van de vrederechter waarin zou worden bevestigd dat *"in overeenstemming met art. 128 van de GPK RF de schuldenaar binnen de 10 dagen na ontvangst van de beslissing het recht heeft om beroep aan te tekenen inzake de uitvoering van de beslissing."* Hij argumenteert dat hij met dit document heeft aangetoond dat hij wordt gezocht door het gerecht.

In een derde en laatste argument voert verzoeker argumenten aan tegen de vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij geen enkel overtuigend bewijsstuk kan neerleggen noch met betrekking tot zijn functie als politieman, noch ter staving van zijn identiteit. Hij licht toe dat de documenten waarop de commissaris-generaal aan het wachten was inmiddels zijn toegekomen en hij dus twee oude paspoorten heeft neergelegd. Verzoeker merkt verder op dat zijn huidig paspoort werd afgenomen tijdens zijn verhoor in augustus 2010 om te voorkomen dat hij zou reizen. Ter staving van zijn identiteit legt hij ook zijn rijbewijs en een soort van sis-kaart neer die hij heeft laten overkomen van Rusland.

Hij legt ook een bewijs neer van zijn behaald diploma als jurist en licht toe dat hij toen jurisprudentie studeerde wat nu politie is en stelt dat hij met dit diploma aan de slag kon als politieman bij ROVD

Tot slot verwijst hij naar het bewijs van het overlijden van zijn vader in 2006. Hij stelt dat dit niet bewijst dat zijn vader vermoord is, maar dat dit wel aantoont dat hij de waarheid vertelde daar hij in het interview verklaarde dat zijn vader vermoord was.

Hij stelt dat hij consistent is geweest tijdens het verhoor bij de commissaris-generaal en hij duidelijk heeft uitgelegd waarom hij is moeten vluchten. Hij merkt op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij deze beslissing vooral heeft gesteund op het feit dat hij geen bewijsstukken kan voorleggen. Verzoeker meent dan ook dat de overheid niet zonder meer kan weigeren ernstig kennis te nemen van en rekening te houden met de gegevens, inlichtingen en bewijzen die de belanghebbende burger haar heeft verstrekt. Verzoeker voert aan dat zorgvuldig handelen impliceert dat de bevoegde overheid de nodige kennis verwerft over alle relevante feitelijke gegevens en dit zijn dus alle gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden. Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij niet zorgvuldig heeft gehandeld. De verwerende partij zou geen enkel onderzoek hebben gevoerd naar de geloofwaardigheid van verzoeker. Hij licht toe dat hij reeds in België is geweest, namelijk in 2007 en hij heeft toen een visum aangevraagd en moeten aantonen dat hij bij de politie in Rusland werkte. Dit vormt volgens verzoeker een bewijs van zijn functie als politieagent en de verwerende partij heeft hier geen rekening mee gehouden.

Wat betreft zijn verklaring dat er in zijn stad 12 mensen zijn vermoord door de bende van S.T.(...) verwijst verzoeker naar de verschillende artikels die terug te vinden zijn op het internet en waaruit zou blijken dat verzoeker de waarheid spreekt. Verzoeker wijst erop dat deze gebeurtenissen plaats vonden net na zijn vertrek wat volgens hem aantoont dat verzoeker voor zijn vertrek uit Rusland een groot gevaar liep.

Verzoeker concludeert dat er niet anders kan worden vastgesteld dat de motivering van de verwerende partij feitelijk en juridisch niet afdoende is. De verwerende partij had volgens verzoeker met al deze informatie moeten rekening houden.

Verzoeker meent dan ook dat alle opgesomde schendingen in de aanhef van zijn middel gegrond zijn.

In ondergeschikte orde voert verzoeker aan dat dat hij op basis van informatie die hij ter beschikking stelt aantoont dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker wanneer hij naar zijn land van herkomst terug keert een reëel risico loopt op ernstige schade. Verzoeker vraagt dan ook dat men hem het subsidiaire beschermingsstatuut zou geven.

Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te hervormen en hem te erkennen als vluchteling en hem de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. In de aanhef van zijn middel voert verzoeker een resem aan schendingen aan. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Uit de gehele uiteenzetting blijkt geenszins dat de uiteenzetting van verzoeker enige melding maakt van de artikelen 77, 52/2 § 2, 57/6 tweede lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker beperkt zich tot het weergeven van een algemene inhoudelijk kritiek op verschillende motieven van de bestreden beslissing. De Raad is van mening dat wat betreft deze aangevoerde schendingen er niet kan gesteld worden dat verzoeker heeft uiteengezet op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen schendt. Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Er dient tevens te worden opgemerkt dat het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen geen directe werking heeft. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker de schending aanklaagt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te

bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 18 maart 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal enerzijds oordeelde dat de problemen die verzoeker aanhaalde niet ressorteren onder één van de vijf criteria van de Conventie van Genève.

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, vermelde criteria, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De Commissaris-generaal heeft aldus terecht geoordeeld dat de door verzoeker aangegeven reden om zijn land te verlaten, zijnde een mogelijke gerechtelijk vervolging omdat hij onder dwang van zijn oversten bij de politie bewijsmateriaal vernietigde en zijn problemen met leden van de georganiseerde misdaad, geen verband houden met zijn ras, nationaliteit, etnie, religie of het behoren tot een bepaalde groep.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij wel degelijk onder de Conventie van Genève valt omdat hij behoort tot een bepaalde sociale groep, met name een politiemans bij de ROVD. Verzoeker gaat er aan voorbij dat hij in de eerste plaats al niet geloofwaardig heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk een politiemans is van de ROVD van Krilovskiy. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker geen enkel bewijs heeft neergelegd van zijn beweerd functie. Tijdens zijn interview bij de commissaris-generaal verklaarde verzoeker dat hij een diploma van de politieschool had en de Raad stelt vast dat verzoeker zijn diploma van jurist in de richting jurisprudentie heeft neergelegd. De Raad dient er evenwel op te wijzen dat dit uiteraard niet bewijst dat verzoeker een politiemans was bij de ROVD. Daar de problemen van verzoeker hoofdzakelijk voortvloeien uit zijn beweerd functie als politiemans is het niet onredelijk om te verwachten van verzoeker dat hij kan aantonen dat hij wel degelijk deze functie had in zijn land van herkomst.

De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wat betreft de verwijzing van verzoeker naar de richtlijnen van UNHCR wijst de Raad erop dat dit geen afdwingbare rechtsregels maar adviezen zijn.

Los van het feit dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij daadwerkelijk lid was van de politie bij de ROVD dient te worden benadrukt dat verzoeker er aan voorbij gaat dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers aantonen, zelfs al behoort hij tot een specifieke sociale groep, dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen, wat *in casu* niet het geval is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker zijn vervolgingsproblemen niet aannemelijk maakt. Hij stelde vast dat verzoeker onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen over zijn gerechtelijke vervolging. Verzoeker stelt hier niet mee akkoord te gaan en wijst erop dat hij met betrekking tot zijn collega's zeer concrete informatie heeft kunnen verschaffen. De Raad stelt vast dat uit het verhoorverslag blijkt dat verzoeker over bepaalde zaken, zoals over zijn collega's wel veel informatie kan verschaffen, maar dat hij wat betreft zijn gerechtelijke vervolging heel weinig informatie kon geven. Tijdens het interview verklaarde verzoeker dat hij niet wist of er convocaties waren toegekomen in verband met zijn rechtszaak maar stelt hij dat hij een uitreisverbod moest tekenen zodat hij wist dat er een rechtszaak zou worden opgestart. De commissaris-generaal kan gevolgd worden in zijn redenering dat het gegeven dat indien verzoeker er van uit ging dat er een rechtszaak zou worden opgestart het zeer merkwaardig is dat verzoeker onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen, temeer verzoeker over andere zaken wel meer informatie kon verschaffen.

De Raad meent dat van iemand die zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige interesse mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Uit het administratief dossier blijkt evenwel een manifest gebrek aan interesse van verzoeker. Hij verklaart zelf dat hij contact heeft gehad met vrienden, maar laat na om via deze personen meer te weten te komen over zijn problemen. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees voor vervolging.

Wat betreft het nieuw stuk dat verzoeker bij zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, met name een begeleidende brief van de vrederechter waarin er wordt gesteld dat verzoeker een beroep kan indienen, merkt de Raad vooreerst op dat dit louter een kopie betreft. Gekopieerde documenten kunnen door knip of plakwerk gemakkelijk vervalst worden en hebben daarom geen objectieve bewijswaarde. Zelfs indien men aan dit document bewijswaarde zou toekennen, kan dit document geenszins worden aangewend ter staving van zijn beweerde vervolgingsproblemen. Immers, uit dit document kan geenszins worden afgeleid in het kader van welke zaak deze brief werd verstuurd en kan er geenszins worden afgeleid dat verzoeker strafrechtelijk is vervolgd of veroordeeld omdat hij bewijsmateriaal heeft vernietigd in een zaak met de georganiseerde misdaad of dat hij op enige manier betrokken is geweest bij de aangehaalde feiten.

Ter zitting wordt er verzoeker uitdrukkelijk op gewezen dat de begeleidende brief verwijst naar een meegestuurde "*kopie van de rechterlijke beslissing van 29 november 2010*". Gevraagd waarom hij deze gerechtelijke beslissing niet voorlegt antwoordt verzoeker slechts dat hij daar meer tijd voor nodig heeft. Van een persoon die stelt een universitaire juridische opleiding gevolgd en voltooid te hebben kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich bewust is van het belang van het neerleggen van een vonnis dat zijn relaas zou bevestigen en niet slechts de begeleidende brief.

Daargelaten de vraag of er kan worden aangenomen dat verzoeker pas begreep bij het interview hoe belangrijk de brief was omdat hij ook geen advocaat had dient de Raad erop te wijzen dat ongeacht de vaststelling dat verzoeker dit document pas nu heeft neergelegd, dit document hoe dan ook geen bewijs is dat aantoonde dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Wat de overige documenten betreft die verzoeker heeft neergelegd bij zijn verzoekschrift benadrukt de Raad dat al deze documenten kopieën zijn. Gekopieerde documenten kunnen door knip of plakwerk gemakkelijk vervalst worden en hebben daarom geen objectieve bewijswaarde.

Wat betreft de kopieën van twee oude identiteitskaarten, een kopie van zijn rijbewijs, en een kopie van een Russische SIS kaart dient de Raad op te merken dat deze documenten louter zijn identiteit aantonen en dus geen betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas.

Wat betreft de kopie van zijn diploma wijst de Raad er bijkomend op dat dit louter aantoonde dat verzoeker op 3 juli 2005 zijn diploma van jurist, in de specifieke richting jurisprudentie heeft gehaald en dit document toont niet aan dat verzoeker bij de politie heeft gewerkt na 2005.

Wat betreft de kopie van het bewijs van overlijden van zijn vader in 2006 merkt de Raad op dat de verwerende partij kan gevolgd worden waar zij opmerkt in haar nota dat dit louter een kopie is van het bewijs van het overlijden van zijn vader, maar dat dit document geen enkele indicatie weergeeft van de doodsoorzaak.

Tot slot wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet gelezen worden en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing is genomen op het feit dat verzoeker enerzijds zeer weinig informatie kon verschaffen omtrent zijn asielrelaas en anderzijds omdat verzoeker geen enkel overtuigend bewijsstuk kon neerleggen.

Wat betreft de argumentatie van verzoeker dat de verwerende partij niet zorgvuldig heeft gehandeld en geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar de geloofwaardigheid van verzoeker en waar hij verwijst naar het feit dat hij in het kader van een visumaanvraag reeds heeft aangetoond dat hij toen voor de politie in Rusland werkte, dient de Raad er toch op te wijzen dat verzoeker er aan voorbij gaat dat de bewijslast inzake de gegrondheid van het asielrelaas in de eerste plaats rust op de asielzoeker zelf en het niet de taak is van de commissaris-generaal om zelf lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692, X). Het komt bovendien niet toe aan de Raad, noch aan de commissaris-generaal om te bewijzen dat de feiten die verzoeker inroept onwaar zouden zijn. Immers het komt aan verzoeker toe om zijn asielrelaas geloofwaardig te maken. Een loutere verwijzing naar een element dat verzoeker in het kader van een visumaanvraag in het verleden heeft aangebracht is uiteraard geen afdoende bewijs om aan te tonen dat hij daadwerkelijk werkte bij de politie. Op dergelijke wijze een toch wel zeer belangrijk aspect van een asielrelaas pogen aannemelijk te maken strookt niet met de bewijslast die rust bij de asielzoeker, temeer dit hier een geheel andere procedure is dan het aanvragen van een visum. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geenszins aan dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld.

Wat betreft de verwijzing van verzoeker naar verschillende internetartikels aangaande een incident die dateert van november 2010 toen 12 mensen in zijn stad werden vermoord door de georganiseerde bende van S.T. (...), dient de Raad vast te stellen dat verzoeker geenszins verduidelijkt welke internetartikels hij voor ogen heeft, noch heeft hij deze internetartikels bij zijn verzoekschrift gevoegd.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van verzoeker moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Het gegeven dat er in november 2010, 12 mensen in de stad van verzoeker door S.T.(...) vermoord zijn toont niet aan dat verzoeker in zijn hoofdte een geïnde vrees voor vervolging heeft.

Verzoeker heeft zijn vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag niet aannemelijk gemaakt en evenmin aannemelijk gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS